Tygodnik Powiatowy

na powiat lubliniecki

Nr. 9. **Lubliniec, dnia 2. marca** **Rok 1935**

„Tygodnik Powiatowy" wychodzi raz w tygodniu i kosztuje z odniesieniem do domu 3,00—zł. kwartalnie. — Ogłoszenia kosztują 30 gr za dwułamowy wiersz petytowy lub jego miejsce. Ogłoszenia przyjmuje się tylko w Starostwie, pokój 8.
Za redakcję odpowiada J. Dubowski, Dyrektor biur Wydz. Pow. w Lublińcu. Drukiem i nakładem Wydziału Powiatowego w Lublińcu

Rozporządzenia władz i urzędów.

Obwieszczenie!

Starostwo, podaje do publicznej wiadomości i ścisłego przestrzegania najgłówniejsze postanowienia rozporządzenia Wojewody Śląskiego w porozumieniu z Śl. Radą Wojew. z dnia 15 marca 1934 r. o używaniu i ochronie dróg publ. w Wojew. Śl. (Dz. U. Śl. Nr. 9 z dnia 31. III. 1934 r. poz. 17), a to zgodnie z § 62 tego rozporządzenia.

§ 3.

Zabrania się niszczyć i uszkadzać drogi publiczne oraz wszelkie przynależności i urządzenia drogowe.

§ 4.

1) Zabrania się włóczenia po drogach publicznych wszelkich przedmiotów, mogących psuć drogę.

2) Przedmioty takie winny być wiezione na kołach lub saniach.

§ 5.

1) Szerokość obręczy kół pojazdów winna być taka, aby ciśnienie kół nie przekraczało 100 (sto) kilogramów na centymetr bieżący szerokości obręczy.

2) Powierzchnia żelaznych obręczy, stykająca się z jezdnią, winna być zupełnie gładka, przyczem wyjątki są dopuszczalne tylko dla maszyn rolniczych, ciągnionych po drogach. Jednakże koła takich maszyn nie powinny posiadać nierówności, niszczących nawierzchnię drogi.

§ 6.

1) Zabrania się zanieczyszczać drogi przez wyrzucanie lub rozsypywanie ziemi, błota, nawozu, śmieci, zielska, pozostawianie padłych zwierząt, wylewanie nieczystości, sprowadzanie na drogę odpływów z urządzeń gospodarskich i fabrycznych, wreszcie przez rzucanie na drogę wszelkich przedmiotów i materjałów, mogących kaleczyć nogi ludzi i zwierząt lub rwać obręcze gumowe pojazdów, jako to: gruzu, gwoździ, drutu, ułamków metali, szkła itp.

2) Zwierzęta, padłe na drodze publicznej, winien właściciel ich usunąć w ciągu 24 godzin; w przeciwnym razie będzie to uczynione na jego koszt przez organa zarządu gminnego.

§ 7.

Zabrania się tratować rowy, skarpy (stoki) nasypów i wykopów, pasy przydrożne, przejeżdżać przez nie, przepędzać i wypasać bydło, zwierzęta pociągowe, trzodę i ptactwo domowe, skopywać pobocza (burty) i skarpy, zasypywać rowy, kanały i przepusty drogowe oraz zaorywać drogę.

§ 14.

1) Wszyscy korzystający z dróg publicznych dla jazdy, wożenia i pędzenia lub prowadzenia zwierząt, jako to: kierowcy pojazdów mechanicznych, woźnice, cykliści, jeźdźcy i poganiacze zwierząt, obowiązaui są trzymać się prawej strony drogi w kierunku jazdy i przy wymijaniu pojazdów lub zwierząt, jadących lub idących w przeciwnym kierunku, usunąć się z pojazdami lub zwierzętami jeszcze więcej na prawo.

2) Również powinni zboczyć więcej na prawo, gdy zostają wyprzedzani, natomiast, gdy wyprzedzają dążących w tym samym kierunku, powinni o tyle, ile potrzeba, zboczyć na lewo, po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez zawadzenia o jaką przeszkodę i bez narażenia się na zderzenie z dążącemi drogą w przeciwnym kierunku, a po wyprzedzeniu skierować się z powrotem na prawą stronę drogi, jednak dopiero po upewnieniu się, że mogą to uczynić bez niebezpieczeństwa dla wyprzedzonych.

3) Pragnący wyprzedzić obowiązany jest dać sygnał, względnie ostrzec wołaniem o swem zbliżaniu się, a ostrzeżony powinien usunąć się na prawo i przepuścić wyprzedzającego po swej lewej stronie.

§ 15.

1) Wyprzedzać można tylko wówczas, gdy droga jest odpowiednio szeroka, gdy przed wyprzedzanym znajduje się dostateczna przestrzeń wolna i gdy żaden pojazd lub zwierzę nie zbliża się z przeciwnej strony.

2) Zabrania się wyprzedzać, jeżeli droga nie jest widoczna na dostateczną odległość, jako też na mostach, skrętach, skrzyżowaniach i znacznych spadkach.

§ 17.

1) Szybkość ruchu na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu osób z nich korzystających i winna być taka, aby woźnice, cykliści i jeźdźcy w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mogli dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu publicznego oraz ochrony dróg i mostów.

2) Na ostrych skrętach, skrzyżowaniach dróg, na mostach drewnianych lub konstrukcji mieszanej żelazno-drewnianej, dłuższych nad 20 metrów, oraz przy zbliżaniu się do przejazdów kolejowych w poziomie szyn zabrania się jechać z szybkością większą niż 6 km na godzinę (szybkość konia w stępie).

3) Na skrzyżowaniach dróg w polach i miejscowościach otwartych, prowadzący pojazd ma pierwszeństwo przejazdu przed zbliżającemi się po swojej lewej stronie, a winien ustąpić pierwszeństwa zbliżającemu się ze swej prawej strony.

§ 18.

1) Wszelkie pojazdy zaprzęgowe, utrzymywane w celach zarobkowych dla przewozu ciężarów i osób, z wyjątkiem pojazdów osobowych nie więcej niż na 4 miejsca, winny być zaopatrzone w hamulce.

2) Do hamowania wozów zabrania się używać łańcuchów, haków lub innych przyrządów, któreby niszczyły drogę.

3) Wyjątkowo urządzenia takie mogą być używane podczas gołoledzi.

§ 19.

1) Obrys pojazdu, to jest szerokość jego - łącznie z wszystkiemi występami, lub szerokość ładunku pojazdu, będącego w ruchu na drodze publicznej, nie może przekraczać 2,5 metra, o ile nie otrzymano zezwolenia właściwego zarządu drogowego.

2) Wysokość pojazdu z ładunkiem nie może przekraczać 4 metrów nad powierzchnią drogi.

§ 20.

Każdy zaprząg winien mieć swego woźnicę. Wyjątek dopuszczalny jest tylko przy taborach, gdzie jeden woźnica może prowadzić dwa wozy, jeden za drugim, zaprzężone najwyżej w jednego konia każdy.

§ 23.

1) Woźnicy podczas jazdy zabrania się spać na wozie i opuszczać go bez dozoru.

2) Zabrania się również urządzać postoje na drodze.

3) W razie przypadkowego wstrzymania jazdy, należy wóz sprowadzić na prawą stronę jezdni (w kierunku ruchu), jaknajdalej od środka drogi i przy odejściu woźnicy od wozu konie wyprządz.

§ 24.

1) Wszystkie pojazdy, znajdujące się na drogach publicznych, poza obrębem miejsca zamieszkania właściciela (wsi, osady, miasta itd.) z wyjątkiem osobowych pojazdów, niesłużących dla celów zarobkowych - winny mieć napisy, względnie być zaopatrzone w tablicę o wymiarach nie mniej niż 25 x 15 cm, umieszczoną z lewej strony pojazdu, a zawierającą jasno i czytelnie wypisane w języku polskim imię, nazwisko i miejsce zamieszkania właściciela lub też nazwę i adres firmy, fabryki, majątku itp.

§ 25.

Każdy pojazd, znajdujący się nocą na drodze publicznej, a w taborach pierwszy i ostatni pojazd, winien być z nastaniem ciemności oświetlony przynajmniej jednem białem światłem, widocznem zdaleka.

§ 26.

1) Każda osoba, jeżdżąca na rowerze po drogach publicznych, winna zaopatrzyć się w imienną kartę rowerową, wydaną według wzoru, podanego w załączniku Nr. 1 niniejszego rozporządzenia, - w górnośląskiej części Województwa przez miejscowe władze policyjne.

3) Kartę powyższą winni używający rowerów na drogach publicznych mieć przy sobie i okazywać na każde żądanie zaprzysiężonej służby drogowej, organów policyjnych i urzędów gminnych.

§ 27.

1) Rowery, używane do jazdy na drogach publicznych, winny być zaopatrzone w dobrze działający hamulec, oraz w dzwonek, jako sygnał ostrzegawczy, a z chwilą nastania zmroku w zapaloną latarkę o białem świetle.

2) Zabrania się używać przy jeździe na rowerze innych przyrządów jako sygnałów dźwiękowych.

§ 28.

1) Jadący na rowerach po drogach bitych lub brukowanych - mogą używać poboczy (burt), o ile to nie utrudnia ruchu pieszego odbywającego się po tych poboczach.

2) Zabrania się używać do jazdy na rowerze chodników w obrębie miast i miejsc zamieszkałych.

§ 32.

Zabrania się pozostawiać dzieci na jezdni dróg publicznych bez opieki, oraz wypuszczać na drogi zwierzęta i ptactwo domowe.

§ 34.

Zabrania się przewozić ciężary na drogach publicznych saniami, których płozy mają w części dolnej mniej niż 120 cm. długości i mniej niż 10 cm. szerokości.

§ 60.

1) Czuwanie nad przestrzeganiem powyższych przepisów jest obowiązkiem zaprzysiężonej służby drogowej, organów policji i urzędów gminnych.

§ 61.

Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia będą karani w myśl postanowień ustawy z dnia 12 grudnia 1933 r. (Dz. U. Śl. Nr. 28, poz. 54)

o przepisach porządkowych na drogach publicznych w Województwie Śląskiem, o ile dane przekroczenie nie podlega surowszej karze.

§ 63

1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia z tem, że:

1) pojazdy, będące już w dniu tym w ruchu, winny być przystosowane do wymagań przepisów §§ 5, 18, 19, 24, 25, najpóźniej:

w ciągu jednego roku

od dnia wejscia w życie rozporządzenia.

Lubliniec, dnia 25. lutego 1935 r.

Przewodniczący Wydziału Powiatowego

STAROSTA

Dr. Olszewski.

Ubezpieczenie od wypadków
służby domowej na G. Śl.

Ustawa o ubezpieczeniu społecznem rozciągnęła obowiązek ubezpieczenia od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych także na służbę domową.

Ze względu na odmienną organizację ubezpieczeń społecznych na górnośląskiej części Województwa Śląskiego, wymierzanie i pobieranie składek za ubezpieczenie od wypadków służby domowej załatwiać będą tu miejscowe Kasy Chorych. Składki te pobierane będą za osoby, za które Kasy Chorych obliczają także opłaty na rzecz Funduszu Pracy.

Poniżej podaje się tabelę grup zarobkowych i składek miesięcznych za ubezpieczenie od wypadków służby domowej. Obowiązek tego ubezpieczenia istnieje od 1. stycznia 1934 r. a więc za rok 1934 pobierać będą Kasy Chorych przypadające składki jednorazowo, natomiast składki bieżące w takich okresach, w jakich Kasy Chorych wymierzają własne składki.

Grupa zarobkowa	Zarobek miesięczny (w gotówce i w naturze) powyżej	do	Składka miesięczna
I		do 25.— zł.	14 gr.
II	25.—	„ 37.50 „	17 „
III	37.50	„ 50.00 „	24 „
IV	50.00	„ 62.50 „	31 „
V	62.50	„ 75.00 „	38 „
VI	75.00	„ 100.00 „	48 „
VII	100.00	„ 125.00 „	61 „
VIII	125.00	„ 150.00 „	75 „
IX	powyżej 150.	„ zł.	0.54% ZAROBKU

Lubliniec, dnia 26. lutego 1935 r.

Przewodniczący Urzędu Ubezpieczeń:

STAROSTA

Dr. Olszewski.

Wojewódzkie Biuro do Spraw
Finansowo-Rolnych
w Katowicach.

Czy można obecnie licytować
małego i średniego rolnika z powodu zadłużenia rolniczego?

Przepisy dekretów o oddłużeniu rolnictwa weszły w życie w październiku ubiegłego roku i mówią wyraźnie, iż długi rolnicze, objęte prawem, nie mogą być egzekwowane drogą licytacji.

Niestety na terenie województwa spotyka się prywatnych wierzycieli i instytucje kredytowe, którzy wobec dłużnika oświadczają, iż rozporządzenia o oddłużeniu ich nic nie obchodzą.

Zdarzają się nawet wypadki, że pod naciskiem wierzycieli, komornicy sądowi mimo obowiązujących przepisów, chroniących zadłużonego rolnika przeprowadzają w dalszym ciągu postępowanie egzekucyjne, wszczęte przed 28 października 1935 roku, to znaczy przed wejściem w życie dekretów oddłużeniowych.

Aby naświetlić sprawę, z puktu widzenia władz sądowych, podajemy poniżej dosłowny tekst pisma okólnego Ministra Sprawiedliwości przepisów rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu Nr. 1337/J. C./35, z dnia 7 lutego 1935 ., w sprawie stosowania długów rolniczych w postępowaniu egzekucyjnem.

Brzmi on następująco:

Do

Panów Prezesów Sądów Apelacyjnych
i Okręgowych

wszystkich

Dnia 28 października 1934 r. weszło w życie Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz, 841). Pomimo, że rozporządzenie to z mocy samego prawa odroczyło spłatę długów rolniczych - nie wyłączając długów prawomocnie zasądzonych - obciążających małych i średnich rolników (grupa A i B), zdarzają się przypadki, że komornicy przeprowadzają egzekucję, ściągając z rolników należności, których spłata w myśl przepisów powołanego rozporządzenia została rozłożona w ratach półrocznych na okres 14 lat.

Przywiązując doniosłe znaczenie do jak najściślejszego wykonania przepisów wymienionego rozporządzenia, podaję poniżej wyjaśnienia, które ułatwiając wniknięcie w intencję tego rozporządzenia, umożliwią jego należyte stosowanie.

1) Wobec tego, że przepisy rozdziału V rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych stosuje się z mocy samego prawa, komornik winien przed przystąpieniem do wykonania pierwszej czynności egzekucyjnej u rolnika przekonać się z urzędu czy należność mająca być egzekwowaną nie jest objęta powyższemi przepisami. W tym celu konieczne jest stwierdzenie:

a) czy dłużnik jest posiadaczem gospodarstwa wiejskiego (art. 1 i 2 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych);

b) czy gospodarstwo dłużnika zaliczone jest do grupy A lub B w myśl art. 3 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych lub przepisów rozporządzenia Ministrów: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 14 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 983);

c) czy dług objęty tytułem egzekucyjnym powstał przed 1 lipca 1932 r. w rozumieniu art. 4 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych;

d) czy dług objęty tytułem egzekucyjnym nie jest wyłączony z pod działania rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych z mocy przepisów art. 6 lub 7 tego rozporządzenia.

Jeżeli powyższych okoliczności nie można ustalić na podstawie wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, komornik winien zażądać od wierzyciela odpowiednich dokumentów lub przedstawienia orzeczenia urzędu rozjemczego, ustalającego te okoliczności.

2) Jeżeli po zbadaniu okoliczności wymienionych w punkcie poprzedzającym (1) komornik przekona się, że dług podlega przepisom rozdziału V rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, wówczas winien z urzędu odmówić wykonania czynności egzekucyjnych, wydając postanowienie o niedopuszczalności egzekucji. Jeżeli wierzyciel zaskarży postanowienie komornika, sąd winien w przypadku, gdy do rozstrzygnięcia sprawy konieczne jest ustalenie okoliczności, wymienionych w art. 8 rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych, zakreślić wierzycielowi termin, do którego winien przedstawić orzeczenie urzędu rozjemczego, a dopiero w razie nieprzedstawienia takiego orzeczenia sąd winien sam sprawę rozstrzygnąć.

3) Niedopuszczalne są również egzekucje prowadzone na wniosek banków oraz instytucyj kredytowych, określonych w art. 6 ust. 1 pkt. 8—10 rozporządzenia o konwersji i nporządkowaniu długów rolniczych w przypadkach, w których Komitet Konwersyjny, działający przy Banku Akceptacyjnym ustalił w wydanem przez siebie orzeczeniu, że odnośna instytucja kredytowa ponosi winę niezawarcia z dłużnikiem układu konwersyjnego i z tego powodu należność jej podlega przepisom rozdziału V rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 24 marca 1933 r. o ułatwieniach dla instytucyj kredytowych, przyznających dłużnikom ulgi w zakresie wierzytelności rolniczych w brzmieniu jednolitego tekstu - Dz. U. R. P. z roku 1934 Nr. 109, poz. 973).

4) Postępowanie egzekucyjne, wszczęte przed wejściem w życie rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych jak również postępowanie wszczęte wbrew przepisom tego rozporządzenia, winno być z urzędu umorzone na zasadzie przepisu art. 561 § 1 pkt. 4 k. p. c., jeżeli komornik z urzędu przekona się, zgodnie z wyjaśnieniami zawartemi w piśmie niniejszem, że należność, stanowiąca podstawę postępowania egzekucyjnego podlega odroczeniu z mocy samego prawa w myśl przepisów rozdziału V rozporządzenia o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych.

Proszę Panów Prezesów Sądów o powiadomienie o treści pisma niniejszego wszystkich sądów podległego Im okręgu, jak również komorników celem ścisłego przestrzegania.

Minister.

O wypadkach niestosowania się organów egzekucyjnych do pouczenia zawartego w wyżej przytoczonem piśmie Pana Ministra, należy niezwłocznie zawiadomić Wojewódzkie Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych w Katowicach, Urząd Wojewódzki Śląski, IV piętro, pok. 916, telefon wewn. 162, z dokładnem podaniem okoliczności sprawy.

Dr. L. Kohutek.

KOMUNIKATY

Za długi mojej żony Marji Królikowskiej nie odpowiadam, ani też długów przez nią zaciągniętych po 1. marca 1935 r. płacił nie będę.

Marjan Królikowski,
Lubliniec.
